

Pouť Proglasu a Tv Noe na Svatém Hostýně
4. května 2008 – promluva O. b. Josefa Kajneka.

„Dám to do novin!“ - „Pošlu na Vás televizi a uvidíme!“
Takovou zbraní se u nás stávají média. Lidé rádi tohoto zastrašujícího prostředku používají.

Svatý Otec Benedikt XVI. ve svém poselství ke Světovému dni sdělovacích prostředků pro letošní rok píše: *Lidstvo se dnes nachází na rozcestí. I pro sdělovací prostředky platí to, co je napsáno v encyklice Spe salvi o rozporuplnosti pokroku, který poskytuje nevídané možnosti pro dobro, ale zároveň otevírá propastné možnosti, jaké nikdy neexistovaly, i pro zlo. Proto je třeba se ptát, zda je moudré dopustit, aby se hromadné sdělovací prostředky využívaly k nerozumnému sebeprosazování anebo skončily pod nadvládou někoho, kdo se jich zmocní, aby manipuloval vědomím lidí. Není spíše povinností zajistit, aby zůstaly ve službě člověku, obecnému dobru a přispívaly k „procesu etické formace, v růstu vnitřního člověka?“ (tolik citát z letošního poselství)*

Začínající společenství církve. Čím bylo vybaveno? O co se opíralo? Jaké mělo výhledy do budoucna? S jakými „zbraněmi“ vstoupilo na scénu tohoto světa, aby naplňovalo Ježíšův příkaz: „*Jděte a učte všechny národy*“? S jakými vnitřními pocity začínali Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda Tadeáš, když spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a dalšími příbuznými byly spolu v oné hořejší místnosti? Co měli k dispozici? Neznáme úplně jejich vnitřní rozpoložení, ale jedno věděli určitě. Že do díla evangelizace světa se nemohou pustit jen v síle svých lidských schopností a možností, které jim vytvářel tehdejší svět. Proto setrvali v jednomyslné modlitbě.

Jaké možnosti máme my, křesťané v našem neklidném světě? Co od nás lidé očekávají? A o jaké jistoty se můžeme opírat? Stačil by k tomu doposud neschválený restituční zákon o nápravě některých křivd s oním dvoumístným číslem s devíti nulami?

Pán Ježíš vychovával své učedníky jinak. Učil je, že se nemají opírat o žádný prostředek z tohoto světa. Doba mezi Ježíšovým Nanebevstoupením a jeho druhým příchodem je doba církve. A prvotní církve nám ukazuje sepnuté ruce, očekávání Ducha shůry a potom neohrožené nesení evangelia do všech koutů světa v síle Ducha Svatého.

My nejsme tvůrci pravdy. Učíme se jí pokorně přijímat jako Boží dar. V našem rozumu není tolik invence, abychom našli lék na všechny problémy našich civilizací. V našich srdcích není tolik místa, abychom mohli sami vytvořit (jak to často vyjadřoval zvěčnělý papež Jan Pavel II.) civilizaci lásky, která jediná nás může zachránit před kulturou smrti. Proto apoštolové setrvali v modlitbě a připravovali se k přijetí darů Ducha Svatého, ducha rady a síly, ducha moudrosti a rozumu, ducha umění, zbožnosti a bázně před Bohem. Proto se radovali z toho, že je Ježíš ujistil svým příslibem: „*nenechám vás osiřelé*“.

I Ježíšova Velekněžská modlitba, ze které jsme vyslechli část jako dnešní evangelium, je velikým příslibem pro život církve všech staletí. S jakou naléhavostí volá ke svému Otci: „*Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji, a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven!*“ Z této modlitby vyrůstá misijní poslání církve i dnes. Má v sobě dostatek síly, aby pokácela všechny modly subjektivismu a relativizmu. Vybavuje nás ke všem zápasům, kterým musíme čelit. I k tomu, abychom unesli ony polopravdy, předsudky a výmysly mediálních antiklerikálních kampaní, tak typické pro naše prostředí.

Před týdnem jsem byl v Hnězdně při svatovojtěšských oslavách svědkem, jak kardinál Glemp vysílal s požehnaným misijním křížem několik desítek (odhadem tak 70-80) misionářů do celého světa. Kněze, řeholnice a řeholníky, ale i dobrovolníky laiky. Byl to pro mne silný zážitek vidět tyto desítky žen a mužů v jejich připravenosti a odhodlání uskutečňovat misijní poslání církve, někdy i v zapomenutých koutech tohoto světa. Pan kardinál jim zavěsil na krk kříž se slovy, že jdou s Kristem a v jeho zájmech a proto se nemusí bát náročnosti tohoto apoštolského povolání.

Naše církve bohužel nemá tento potenciál, ale snaží se nabídnout poklady křesťanských hodnot všem, se kterými žijeme v jedné zemi, v jednom městě a chodíme po stejných cestách. To je úkol také křesťanských médií, za což je chci zde při poutní mši svaté jako biskup pochválit. Zvláště myslím na Radio Proglas a Televizi Noe, které s velkými obětmi, ale ještě s větší láskou zprostředkovávají věřícím i nevěřícím v naší zemi hodnoty křesťanských pravd. A tato služba je mimořádně potřebná zvláště těm, kteří tvoří nespočetný zástup nemocných, trpících a těch, kteří už pro svůj vysoký věk nemohou navštěvovat svá farní společenství. Tato křesťanská média prostírají stůl Božího slova, podávají zprávy o životě církve, provázejí papeže na jeho apoštolských cestách, pomáhají každému spoluvytvářet společenství s ostatními křesťany na celém světě, pomáhají nám poznávat, čím přispívá Kristova církev k řešení problémů naší současnosti.

Dovolte mi, abych zakončil modlitbou, kterou končí Sv. Otec letošní poselství k 42.světovému dni sdělovacích prostředků:

Prosíme Ducha Svatého o to, aby nechyběli odvážní a opravdoví tvůrci komunikace, kteří budou svědky pravdy, věrnými Kristovu odkazu, nadšenými pro poselství víry a dokážou být tlumočníky požadavků kultury a budou tuto epochu komunikace prožívat nikoli jako čas odcizení a zmatku, ale jako vzácnou dobu pro hledání pravdy a pro rozvoj komunikace mezi lidmi a mezi národy.
AMEN.

(tímto modlitebním přáním zakončuje papež své letošní poselství ke Dni sděl. prostředků.)